

KAŠTÁNEK

3/2019

Nechtěné dveře

Psal je šestnáctý červen a ve farnosti Citov se konala oslava svátku Božího Těla. Už podruhé jsme při této příležitosti pořádali nedělní mši svatou pod širým nebem v parku před zámekem, abychom pak s Ježíšem v Nejsvětější svátosti putovali aspoň kousek cesty obcí do kostela. Příjemné bylo zjištění, že se nám nebe mírně zatahuje, aby věřící na lavičkách neseděli na přímém slunci. V kázání jsem tento-

krát věnoval pozornost trvalé přítomnosti Pána Ježíše ve svatostánku a podmínkám, za jakých je možné Eucharistii v kostele uchovávat. Církev od nás mimo jiné očekává, že každý kostel se svatostánkem bude místem opravdové úcty ke Kristu a modlitby věřících i mimo bohoslužby. Z tohoto hlediska je důležité, aby měli kolemjdoucí do kostela přístup alespoň natolik, aby na svatostánek dobře viděli a mohli před ním svěřit Pánu Ježíši svůj život. Zatímco v Brodku a v Rokytnici je

tato možnost zajištěna, citovský kostel zůstává zatím mimo bohoslužby zavřený, přestože kolem něj chodí dost lidí na hřbitov. Po mši svaté následoval dle tradice božítělový průvod s družičkami zarámovaný do slavnostní adorace na oltáři před zámek a v kostele. Jakmile procesí dorazilo do kostela a slavnost skončila, strhla se venku silná fujavice spojená s bouřkou a přívalovým deštěm. Vzniklý průvan prudce přibouchnul velké dřevěné dveře, které v citovském kostele oddělují předsíní od zimní kaple. Ekonomická rada farnosti už před časem naplánovala výměnu těchto dveří za nové, provedené v podobném stylu. Nikdo z nás nečekal, že přibouchnutí dveří při bouřce způsobí cvaknutí starého a nepoužívaného zámku, což vedlo k okamžitému „uvěznění“ části věřících v předsíni. Dříve než se za použití mírného násilí podařilo dveře znovu otevřít, byli už lidé většinou doma na obědě dešti navzdory. Tehdy jsem si jasně uvědomil souvislost této události s kázáním u zámku a trochu zahanbeně prohlásil: „Pán Ježíš tady takové dveře nechce!“ Od té doby přemýšlíme nad

tím, jak ponechat kostel přes den zabezpečený a zároveň umožnit návštěvníkům návštěvu svátostného Spasitele. To však ještě není celé poučení z krizového vývoje. Když jsem tuto svou čerstvou zkušenost převyprávěl duchovnímu vůdci, otcovsky mě napomenul: „Tomáši, snaž se být pro Boha oslovitelný, aniž by musel bouchat dveřmi.“ Odpoledne po Božím těle se v Císařově konala mimořádná party, pojatá jako dárek pro pana faráře k jeho letošním čtyřicátinám. Milí farníci, musím uznat, že se vám setkání, na kterém organizačně spolupracovala spousta lidí z různých obcí, moc povedlo. Měl jsem upřímnou radost z každého člověka, který si na nás udělal čas i z Vašich květinových, hudebních, cukrářských, liturgických, dramatických, gastronomických, památečnických a jiných pozorností vůči mně. Potěšilo mě také, že jste do Císařova pozvali i moje rodiče, kteří si ten veselý farní mumraj podle svých slov velmi pěkně užili. Klobouk dolů! Fotky z této krásné neděle najdete uvnitř Kaštánku.

Žehná vám otec Tomáš

TakCoJe trip aneb výlet Edenu do přírody

V pátek 14. června se skupinka nejodvážnějších členů Edenu vydala na spontánní výpravu do chříbské divočiny. Cílem bylo provětrat hlavu po zkuškovém a maturitním období a upevnit kamarádké vztahy. Vzhledem k entomologickému nadšení hlavního vedoucího bylo vedlejší úkolem také ověřit výskyt roháče obecného. Naše bohužel jen tříčlenná skupinka vy-

razila v pátek odpoledne z Olomouce. Od začátku stál Bůh na naší straně, protože i přes zpoždění vlaku se nám podařilo zajistit dobré spoje a stihnout autobus do Kostelán. První zastávkou byla místní hájenka, kde v minulých letech vídali roháče pravidelně. Po důkladném prohledání její zahrady, kde se největší atrakcí okamžitě stala divoká prasátka, jsme našli první

exemplář. Zapsáno, posvačeno, jdeme dál. Náš plán byl dostat se do setmění na místo zvané Komínky, kde vedle pískovcových skal stojí také turistický přístřešek, kde jsme měli v plánu nocovat. Po několika kilometrech cesty v horkém počasí jsme si vytipovali studánku, která měla doplnit naše zásoby vody. Naše obavy z jejího vyschnutí byly našťastí zhořeny, a tak jsme zvlažili krom hrdla také vlasy a ruce. Po cestě na Komínky jsme také narazili na kempovací místo uprostřed lesů, Adamovu roklí. Geniálně připravené pro ubytování větší party lidí - rovný palouček, ohniště, skříňka se základním koření, voda v PETkách a dokonce i kadibouda. Nuže byl už večer a my tedy otevřeli naše batohy a dali se do večeře. Vcelku královské. Po této blahodárné pauze jsme již zamířili do našeho cíle. Když jsme dorazili na místo a obhlédli skály, našli jsme onen přístřešek. Po naší analýze jsme vyhodnotili, že je na nás malý a spaní by bylo nepohodlné. Proto jsme zamířili kousek dál. Po cestě, nad kterou se občas proletěl roháč, jsme došli do řídkého bukového lesa, který se na jednu noc stal naší ložnicí. Po křoupání brambůrek a plivání třešňových pecek jsme se za jasného měsíčního svitu uložili k spánku.

Brzy ráno jsme se vydali zpět na skály sledovat svítání. Stálo to za to, i když některé stromy bránily čistému výhledu. Následovalo malé dospání, snídaně a hurá na Velehrad, který byl naším cílem, vzdáleným asi 15 km.

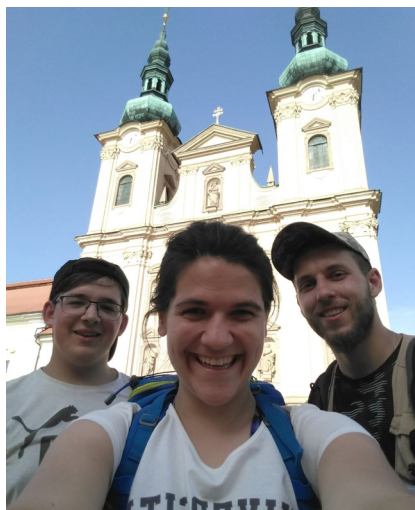
Klidným pochodem jsme navštívili další studánku a zavítali i na rozhlednu Salaš, jejíž kopec nás docela zmohl. Nebylo tedy

divu, že jsme se shodli, že po obědě natáhneme kousek od rozhledny plachtu a trochu si zdřímáme. A tak se i stalo. Po odpočinku při cestě na Velehrad jsme se stavili ještě na studenou kofolu, která nám pomohla zdolat poslední kousek cesty.

Mše měla začít v 18 hodin, avšak po otevření dveří baziliky jsme slyšeli slova po proměňování, mše totiž začala už v pět hodin. Nicméně i toto se zdálo být boží plán, poněvadž mše trvala celkem dlouho, a kdyby byla dle našeho plánu, museli bychom „pláchnout“ nějakou tu chvilku před koncem. Po cestě do Starého Města jsme měli možnost ochutnat zdejší třešně, které lemovaly naši cestu. Ještě těsně před nádražím jsme zahlédli několik metrů nad námi roháče, kteří se s námi rozloučili.

Nakonec jsme ušli 25 kilometrů a v tom horku i s batohy nám to dalo trochu zabrat. Nicméně celý výlet jsme si všichni užili. Byla ověřena přítomnost roháčů a navíc jsme vymysleli pár super nápadů na náš tábor.

Marek Stejskal

Maltézští rytíři v Rokytnici

Když byste hledali humanitární organizaci, která má skutečně dlouhou tradici a aktivity na všech obydlených kontinentech světa, jen těžko byste našli někoho, kdo by mohl konkurovat Řádu maltézských rytířů. Mimochodem jejich české velkopřevorství, které sídlí v Praze, je vůbec nejstarší ze všech.

Dlouhé dějiny řádu i jeho současné charitativní aktivity představili při své březnové přednášce na faře v Rokytnici vedoucí zástupci této organizace pro Přerov a Olomouc. Mezi účastníky před-

nášky byla také paní Pavla Hlavinková z Brodku, která pracuje v Domově Na zámečku v Rokytnici jako sociální pracovnice. Slovo dalo slovo a vedení zámečku projevilo zájem o spolupráci s dobrovolníky. Tento Bohu milý záměr však bude možné realizovat pouze za předpokladu, že se u nás najdou lidé ochotní být součástí dobrovolnického týmu. Dříve, než si položíte otázku, zda právě něco takového nehledáte, abyste dali novou hloubku času, který vám Bůh na této zemi svěřil, seznamte se, prosím, se základními aktivitami obecně prospěšné společnosti Maltézské pomoci, přes kterou rytířský řád – založený v 11. století – svoji dobročinnost v současné době provozuje.

Maltézská pomoc v Přerově

Pobočka Maltézské pomoci v Přerově byla založena v roce 2012 a věnuje se následujícím dobrovolnickým projektům:

- **Pomoc osamoceným seniorům a osobám se zdravotním postižením**

Dobrovolníci doprovázejí občany dříve narozené nebo lidi s hendikepem při procházkách městem, čtou jim knihy, hrají s nimi šachy nebo si s klienty jen tak povídají v jejich domovech. V současné době takto spolupracují s Domovem pro seniory v Přerově, s domy s pečovatelskou službou a Charitou Přerov. Právě v této oblasti se nabízí možnost otevřít novou kapitolu spolupráce s Domovem Na zámečku v Rokytnici.

• **Pomoc pečujícím při hlídání nemocných a osob se zdravotním postižením**

Cílem této služby je ulehčit pečujícím jejich každodenní starost o svého blízkého, který je postižen závažnou nemocí a potřebuje stálý dohled a péči. Naši dobrovolníci dochází do domácností klientů zastoupit na krátký čas pečovatele, který si zatím může vyřídit záležitosti na úřadech, u lékaře, zajistit si nákup, zajít do společnosti svých přátel nebo si jednoduše odpočinout.

• **Pomoc osobám se zdravotním postižením při jednorázových akcích**

Dobrovolníci pomáhají při sportov-

ních i společenských akcích, které pořádají organizace sdružující zdravotně postižené. Tímto způsobem se podílíme například při organizaci Mezinárodního setkání vozičkářů na Velehradě.

• **Sociálně aktivizační programy pro děti, mládež a podporu rodiny**

Cílem programu je psychosociální podpora především dětí a mládeže, jejichž životní dráha je neblaze ovlivněna sociálním či zdravotním znevýhodněním. Dobrovolník se stává kamarádem dítěte. Náplní společného času bývá doučování, doprovod na kroužky, volnočasové aktivity apod.

Dobrovolníkem Maltéžské pomoci se může stát každý, kdo chce věnovat pravidelně svůj čas potřebným. Další informace najdete na webových stránkách www.maltezskapomoc.cz. Každý, kdo by se chtěl stát dobrovolníkem, je vítán!

Terežka Smětalová

Na přerovské pobočce Maltéžské pomoci máme velkou radost ze stále narůstajícího počtu našich dobrovolníků. Těší nás, že i v dnešní uspěchané době se najdou lidé, kteří jsou ochotni věnovat část svého volného času a energie ve prospěch druhých, a to zcela nezištně za pouhé slovo „děkuji“. Přidáte se k nim?

Máme dobrovolníky ze všech věkových kategorií, od studentů až po seniory. Mladý člověk se může stát dobrovolníkem již od 15 let. Kontaktovat nás můžete buď osobně v kanceláři MP Přerov na Sonusu, nebo telefonicky na čísle **736 620 891**, případně e-mailem na adrese prerov@maltezskapomoc.cz a v Rokytnici také prostřednictvím pana faráře.

Jitka Bílková

Tichá vzpomínka

*Z osudu rukou vzal jsem svůj los, jak zrno, jež hodil na brázdu kdos.
V zem, jež ho vydala, schýlí se klas, kdes v boží zahradě vyrostu zas.*

J. V. Sládek

Toto je vzpomínka na pana Milana Chorvatoviče, který byl dlouholetým klientem Domova Na Zámečku. Z ruky osudu si vzal těžký los. Prakticky celý svůj život strávil po různých ústavech sociální péče. Poslední desítky let v Rokytnici.

Byl to tichý, nenápadný člověk, kterého jsme často potkávali v okolí kostela a rybníka. Vždy s pozdravem a úsměvem na tváři. I přes svůj handicap se snažil žít plný a hodnotný život. V mladších letech se zapojoval i do veřejných prací v obci. Rád se vzdělával a sledoval všechno dění kolem sebe. V posledních letech byl velkým pomocníkem otce P. Šíry na faře i v kostele. Ministroval v Rokytnici i v Citově. Také otec Tomáš s ním navázal hezký vztah a spolupráci.

Tak, jak tiše žil, tak tiše náhle odešel k nebeskému Otci na začátku března 2019. Otec Tomáš po domluvě s vedením Domova Na zámečku zorganizoval jeho dů-

stojný pohřeb a sbírku mezi farníky na rakev a květiny. Tady se projevila veliká solidarita farníků, díky které se sešla vysoká částka, která pokryla i úpravu hrobového místa na hřbitově v Citově, kde byla 31. 3. 2019 uložena urna s jeho popelem. Každý pohřeb je smutná událost pro blízké příbuzné zemřelého a společenská povinnost pro přátele a známé, která se neodmítá. Pohřeb pana Milana, který se konal 7. 3. 2019, byl tak trochu neobvyklý. Kromě slavnostního obřadu s muzikanty a sólovým zpěvem byla pozoruhodná hojná účast farníků. Kostel byl zcela zaplněn lidmi, kteří neměli žádnou povinnost se ho účastnit, ale přece si udělali čas a přišli, aby doprovodili na poslední cestě člověka, který na lidském společenském žebříčku neznamenal nic, ale o to větší cenu měl v náručí Boha. Nad celým obřadem jako by se vznášela jeho slova: „Cokoliv jste udělali nejmenšímu z vás, mně jste udělali.“

Jiřina Soldánová

Noc kostelů 24. května v Brodku

Noční pobyt v kostele má většina z nás spojený převážně s Bílou sobotou či Štědrým dnem. Tyto dny však již desátý rok rozšiřuje v České republice Noc kostelů. Při ní si mohou zájemci, nejen z řad věřících, užít ve vybraných kostelích speciální prohlídky, výstavy, koncerty i různé další

aktivity. Letos se k nim přidal i Brodek. Kolemjdoucí měli možnost prohlédnout si krásně vyzdobený interiér, zapálit svíčky na vlastní úmysl, chvilku se zastavit v každodenním shonu. Pro zvědavější byla připravena komentovaná bohoslužba, při které se mohli dozvědět smysl jedno-

vých úkonů kněze i přítomných věřících. Pro ty, kteří se báli (styděli, nechtěli, netroufali si aj.) přijít na mši, či nechtěli po bohoslužbě domů, byla přichystána přednáška o historii brodecké farnosti od středověku po současnost a výklad o výzdobě kostela. Aby návštěvníci pod palbou slov neusnuli, udržovali je v bdělém stavu svými krásnými

tóny na příčnou flétnu, trubku i klavír žáci brodecké pobočky ZUŠ pod vedením manželů Tkadlecových.

Doufám, že se příchozím program líbil a přišli domů obohaceni nejen o hmotné dárky v podobě propisky, magnetky s Pyšnou věžou či brožurky s evangeliem.

Jitka Navrátilová

Pražské Jezulátko

Milí čtenáři, byla jsem na pouti v Medžugorji. Když nám otec Tomáš vyprávěl o své letošní pouti do Panamy na světové setkání mládeže s otcem Františkem a o tom, že byli ubytováni ve farnosti Pražského Jezulátka, hned jsem si vzpomněla na zážitek z jedné pouti.

Odjezd do Medžugorje byl z Olomouce. Už při vstupu do autobusu, ve kterém už seděli poutníci z Čech, jsem viděla paní, která měla na krku zavěšenou schránku s Pražským Jezulátkem. Schránka byla krásná, na výšku 20 – 25 cm, kombinace skla a červeného sametu. Paní budila pozornost už pěkným vzhledem i oblečením. Nosila světle šedý kostýmek s delší sukní a stále měla všude s sebou schránku s Pražským Jezulátkem. Když jsme po výstupu na Křiževac scházeli dolů po dešti špinaví a zablácení, paní měla čisté šaty jako před výstupem. Ještě větší údiv nás všech byl, když nám na zpáteční cestě domů v autobusu vyprávěla, jak se s manželem vypravila do Prahy do kostela Vítězné Panny Marie zeptat se Pražského Jezulátka, zda má ještě nosit jeho sošku.

V kostele, kde se modlila před Pražským Jezulátkem, nikdo nebyl. Manžel, který na ni čekal venku, po nějaké době šel pro ni a neviděl ji. Přitom jak řekla, byla tam sama, ale bylo jí tam dáno, že sošku má dále nosit. Je proto možné, že tuto paní jste třeba na nějaké pouti nebo jinde se schránkou s naším Pražským Jezulátkem viděli.

Eva Dvořáková

Mariánský sloup

Ve středu 29. 5. se vydala naše růžencová skupinka (složená pouze z žen) z Rokytnice na pouť k Pražskému Jezulátku. Cesta vlakem nám při modlitbě růžence (seděly jsme v kupé) rychle uběhla. Už po 8. hodině jsme stály u kostela Panny Marie Vítězné. Ještě bylo zamčeno, ale oslovil nás starší pán, který když se dozvěděl, že jsme z Moravy, nás krásně přivítal a odemkl postranní vchod. Byl to kněz od Panny Marie. I když byl Ital, tak měl věrný vztah k Moravě. Poklonily jsme se sošce Pražského Jezulátka a pak prožily mši svatou. V modlitbách jsme pamatovaly na celou farnost, na našeho farního otce Tomáše a všechny kněze. Po mši svaté

jsme se vydaly přes Karlův most na Staroměstské náměstí, hledaly jsme tam na dlažbě kovovou desku, na kterou v pravé poledne dopadal stín mariánského sloupu. I když byl zbourán již v roce 1918, zůstává v srdci všech křesťanů symbolem úcty k Panně Marii. Její socha byla umístěna na vrcholku sloupu. K našemu obrovskému překvapení právě v tento den započal se stavbou nového mariánského sloupu sochař Petr Váňa, kterého jsme radostně pozdravily podáním ruky a vyjádřily mu úctu a poděkování s přáním úspěšného dokončení díla. Na opracování jednotlivých dílů pracoval 20 let. Také nová soška Panny Marie je hotová a prozatímne umístěná na boční zdi Týnského chrámu. Naši obrovskou radost překazily zprávy sdělovacích prostředků, že práce musela být přerušena a vše uvedeno do původního stavu. Stále se hledají důvody, proč sloup nelze postavit. A proto se musíme vroucně modlit a prosit o zdar tohoto díla. Na zpáteční cestě jsme si slíbily, že to určitě není naše poslední společná pouť. Děkujeme Bohu, že nám bylo dopřáno tolik milosti.

Miluška Mrázková

Přátelé, modlete se prosím za ty, kteří nyní rozhodují o obnovení Mariánského sloupu se sochou Panny Marie Immacolaty na Staroměstském náměstí v Praze, aby se mohl stát viditelným symbolem smíření mezi křesťany v naší zemi a radostí všem lidem, kteří jej jako obnovenou památku uvidí.

Vzpomínka na Májový bál

V sobotu 11. května se v Citově opět konal Májový bál. K tanci a poslechu nám hrála již loňským rokem vyzkoušená skupina Jen tak 2. Účast byla hojná a po výkonu na parketu jsme se posilili koláčky, chlebičky či řízkem a osvěžili pivem, nebo jsme si vybrali z široké nabídky vína a nealkoholických nápojů. Obsluha byla vždy usměvavá a rychlá. Během celého večera se prodávaly i lístky do tomboly.

Ples započala skupina Jen tak 2, hráli novější i starší hitovky, a tak se na parketu objevily všechny generace tanečníků. Jak ale opravdový tanec na profesionální úrovni vypadá, nám předvedli studenti taneční školy z Olomouce. Představili nám soubor ukázek ze standardních i latinskoamerických tanců. Poté přišla soutěž

pro všechny, kde jeden z páru měl na noze provázkem přivázaný balónek a ostatní se ho snažili prasknout. Samozřejmě se přitom tančilo, ačkoliv se občas nějaký krok vynechal, aby soupeřící pár nedostal šanci se přiblížit k balónku.

Celý večer v uvolněné atmosféře zakončila tombola, ve které se losovalo o mnoho zajímavých cen, přes hrnečky a svíčky, až po sekery a elektroniku. I poté ale kapela pokračovala a tak bál skončil až v časných ranních hodinách. Brzké vstávání na nedělní mši tak bylo nezvykle krušné. Přesto si myslím, že jsme si všichni tento již tradiční ples užili, a těšíme se na příští rok. Velké poděkování patří všem obětavým organizátorům, kteří zajistili hladký průběh lé akce.

Tereza Calábková

Narozeninová oslava otce Tomáše

Dne 16. května jsme se sešli na hřišti v Císařově, abychom oslavili 40. narozeniny našeho otce Tomáše. V poledne sice počasí moc nadějně nevypadalo, ale během odpoledne se krásně vyjasnilo, takže nám oslavu děšť nepřekazil. Sešla se zde mnoho gratulantů ze všech farností a také pár vedoucích ze společenství Eden. Otec dostal spoustu dáreků, například krásný bílý mariánský ornát, dovezený až z Říma, a dort, který vypadal přesně jako ten ornát. Po všech gratulacích jsme pro otce měli připravený ještě jeden dárek, a to čtyři písňe, které jsme secvičili s brodeckou scholou. Nebylo nás sice moc, protože většina se nemohla zúčastnit, ale i přesto jsme udělali otci i všem ostatním radost a to je hlavní. Oslava dál probíhala velice dobře, na žádném stole nechyběl tácek s výbornými zákusky i slanými chipsy. Mimo to se zde grilovaly řízky a nechyběly

ani různé druhy pití. Bylo tu taky mnoho dětí, které ani neměly čas se nudit, protože jsme pro ně s Maruškou Brhlíkovou neustále vymýšlely hry. Když nadešel ten správný čas, vedení se ujali vedoucí Edenu, konkrétně hlavní vedoucí Mara, budoucí hlavní vedoucí Honza, Rost'a, Míša a já. Společně jsme si pro otce připravili čtené divadlo s názvem Populuška, která je založená na klasické Popelce, akorát byla zpracována více humoristicky. Po téhle kulturní vložce přišla chvíle rozkrajování dortu. Každý, kdo ho ochutnal, poznal, že chutná stejně skvěle, jak vypadá. Po zbytek oslavy nás už nic speciálního nečekalo. Tak jsme si mezi sebou povídali, hráli hry a užívali si chvíle, kdy jsme byli spolu jako jedna velká farní rodina.

Anička Bendová

Narozeninový rozhovor s otcem Tomášem

Působíte v našich farnostech už 3 roky, jak se vám zde líbí?

Říká se, že pro kněze není důležité, aby byl tam, kde se mu líbí, ale aby se mu líbilo tam, kde je. Proto vědomé přijetí každé nové farnosti – včetně všech jejích věřících i nevěřících obyvatel, krajiny, místního folkloru a církevních staveb – do srdce faráře tvoří základ úspěchu kněžské práce. Snažím se podle toho řídit všude, kam přijdu. Lidé totiž velmi rychle poznají, jestli ten, komu v kostele i na ulici říkají „otče“, je tady pro ně, nebo má svůj „poklad“ někde jinde.

Jaké vnímáte změny, které se tu udály za ty 3 roky vašeho místního působení?

Myslíš pozitivní změny? Velkou radost mi dělá rostoucí propojení života farností, o které se starám. Projevuje se to různě. Například tím, že lidé o poutích i ve všední den využívají bohoslužeb v sousedních vesnicích, ale také schopností spolupracovat na jednom společném díle (ministrantské schůzky, brigády, letní tábor, vzájemná výpomoc ve sboru nebo na Boží tělo, farní ples, kvízová liga, modlitby matek apod.). Těší mě vaše rostoucí vzájemná láska a přátelství. Tomuto propojení – které je dílem Ducha Svatého – napomáhá po technické stránce už asi dva a půl roku náš komunitní web (farní mušle) i důkladně připravované nedělní ohlášky. Každý týden se vás na konci mše svaté snažím ne-

jen o něčem informovat, ale také posilovat vědomí, že jako křesťané z různých obcí patříme k sobě, že máme vědět, co se děje vedle, a oni mají zase vědět, co se děje u nás, abychom skutečně vytvářeli farní rodinu. V neposlední řadě mám velkou radost z dobrého fungování pastoračních a ekonomických rad. Projevuje se to výrazným oživením naší pastorační činnosti i postupným splácením nahromaděných dluhů, které máme vůči řádné péči o svěšené prostory (kostely a fary).

V čem ještě vidíte mezery, které by se daly zlepšit?

V Rokytnici, Brodce i Citově bychom časem rádi získali vhodnější prostory ke slavení svátosti smíření. Mnoho lidí u nás totiž chodí ke svatému přijímání, což je dobře, ale o svatě zpovědi to bohužel neplatí. Často čekám ve zpovědnici dokonce i na první pátek v měsíci zbytečně. Děkuji zvláště těm rodičům, kteří se snaží učit děti a mladé lidi pravidelné zpovědi svým vlastním příkladem. Je mi jasné, že zejména starší generace jezdí za zpovědi do města nebo na poutní místa, ale byl bych opravdu rád, kdybych mohl touto nádherou svátostí milosrdné Boží lásky pomáhat i u nás vícero lidem.

Máte pro sebe svůj volný čas?

Dá se říct, že mé osobní volno začíná v pondělí večer v 18 hodin a končí v úterý ve 4 hodiny odpoledne. Tento čas trávím nejraději se svými rodiči nebo u dominikánů. K tomu se občas přidá nějaké nepracovní setkání s ostatními kněžími nebo manuální práce kolem domu na faře.

Jaká činnost/akce je pro Vás relaxací/odpočinkem?

Pro mě je nejlepším odpočinkem tzv. rekolekce, tj. jednodenní duchovní obnova, kterou se snažím mít v programu každý měsíc. Při rekolekci docházím ke zklidnění, ztišení, uvolnění. Relaxace modlitbou a duchovní četbou je naprosto úžasná a mohu vám ji vřele doporučit. Velký bonus k tomu: člověk se při rekolekci většinou skvěle vyspí.

Dostanete se někdy vůbec do přírody?

Pobyt v přírodě miluji od svého dětství. Když jsme při letošním cyklovýletu trhali třešně v kopcích u Javoříčka nebo poslouchali zpěv ptáků v lesích Litovelského Pomoraví, říkal jsem si: „Toto je snad jediná věc, která mi doma chybí ke štěstí.“ Během roku se totiž normálně do přírody nedostanu. Přes týden učím náboženství a vyřizuji kupu úředních záležitostí. O víkendech sloužím sváteční bohoslužby (včetně pohřbů, svateb a křtů) a věnuji se plánovaným setkáním s lidmi. Situaci zachraňuje spolupráce s Edenem, skautskými skupinami nebo již zmiňovaný cyklovýlet pro mládež.

Co Vás nejvíce trápí a co Vám naopak dělá radost?

Začnu s tím veselejším. Největší radost mi dělá slavení mše svaté, a to nejen v neděli či o svátcích. Zvláštní a unikátní je taktéž radost, kterou zažívám, když vidím (cítím), že se mé kázání hlouběji dotklo posluchačova srdce. Možná budete překvapeni, ale jde to na vás docela dobře poznat, což samozřejmě platí také v případě opačného extrému.

A co mě trápí? Děti a mladí rodiče, kteří žijí, jako by Boha nebylo. Nemocní, kteří si myslí, že k sobě kněze s Ježíšem zavolají na návštěvu, až budou v posledním tažení, což pochopitelně s největší pravděpodobností vůbec nestihnou. Pozůstali, kteří necítí potřebu se modlit za spásu duše svých zemřelých. Legislativa a zvyky ve společnosti, které jsou v přímém rozporu s Boží moudrostí a mravními zákony. Pomluvy ve sdělovacích prostředcích. Agonie přírody, kterou pořad nebereme vážně. Při pohledu do našich řad mě pak trápí zejména viditelné stárnutí věřících i kněží v diecézi a s ním spojené postupné vymírání církve na Moravě. V neposlední řadě mě trápí moje vlastní hříchy, zvláště neschopnost vyhradit si více prostoru pro modlitbu a kontemplaci. Kardinál Robert Sarah řekl na toto téma při své květnové přednášce v Paříži: „Ztráta smyslu pro klanění se Bohu je zdrojem veškerých požárů a krizí, jež otrásají světem i církví.“

Jako terciář jste členem dominikánského řádu. Co pro vás tento řád znamená?

Řád kazatelů pro mě představuje oporu misijního poslání, poskytuje mi zájemci stabilních přátelských vztahů s lidmi zasvěcenými Bohu, nabízí inspiraci pro hlubší prožívání duchovního otcovství a ochranu před rezignací na velké ideály.

Vaše oblíbené místo, kam se rád vracíte/ byste se chtěl vrátit?

Jeseníky. Jako malí jsme tam často jezdili s rodiči. Dále pak Itálie, kde jsem na různých místech prožil celkem sedm let

studia. Z bývalých farností bych zmínil především Valašské Klobouky, které stojí úplně na začátku mé duchovní služby, a Senice na Hané, kde si mě lidé ještě dobře pamatují.

Je něco, co jste zažil někde jinde a u nás třeba vůbec?

Na Valašsku jsem zažil pozoruhodné zpovědní štace, při kterých kněz nemá šanci myslet na něco jiného než na kajícíky ve frontě a musí se naučit „odbavit“ běžné případy průměrnou rychlostí jednoho člověka za dvě a půl minuty. Tehdy jsem pochopil, proč jsou staré zpovědnice obvykle přístupné z obou stran. I to malé zdržení, které vzniká při čekání na vystřídání kajících u jednoho okénka, by totiž za těchto podmínek znamenalo, že se na někoho řada nedostane (zvláště o svátcích). Se svátostmi souvisí také jeden krásný místní zvyk. Když na Valašsku umře někdo v křesťanské rodině, jdou všichni jeho příbuzní ke zpovědi, aby byli v den pohřbu společně u svatého přijímání.

Další zajímavou inspiraci bychom mohli najít v Panamě, kde mladí věřící organizují pod vedením svého kněze pravidelné farní misie, při kterých se s Božím slovem v ruce obracejí na lidi ve svém okolí.

Do třetice bych rád vzpomněl na Kubu ze Senice na Hané, který slouží v tamním kostele jako vynikající varhaník, přestože teprve letos odmaturoval. Dobře si pamatují jeho začátky za varhanami při mši svaté ve všední den, když byl ještě na základní škole. Nechtěl by jít také u nás někdo v jeho stopách? V ideálním případě by se varhaníci v jednotlivých kostelích měli dokonce

střídat, aby toho nebylo na jednoho moc.

Mohou Vám nějak pomoci i farníci, kteří zrovna nehrají na hudební nástroje?

To je krásná otázka. Samozřejmě že ano. Kdo bude mít srdce a oči otevřené, snadno pro sebe něco najde. Je to ale hodně individuální. Pokud mám říct konkrétně co – nebo spíše koho – aktuálně nejvíce postrádám, pak jsou to farní kronikáři v Brodce a Citově, dále pak ministranti

schopní přijít na bohoslužbu i ve všední den nebo posily do redakce Kašťánku.

Milý otče Tomáši, tímto Vám mnohokrát děkuji za rozhovor, za Vaše působení a vůbec za všechny aktivity, které pro nás jako náš duchovní pastýř děláte. Jsme šťastni z Vaší přítomnosti a ještě jednou Vám přejeme všechno nejlepší ke čtyřicátinám. Ať vám Bůh žehná!

Tereza Smětalová

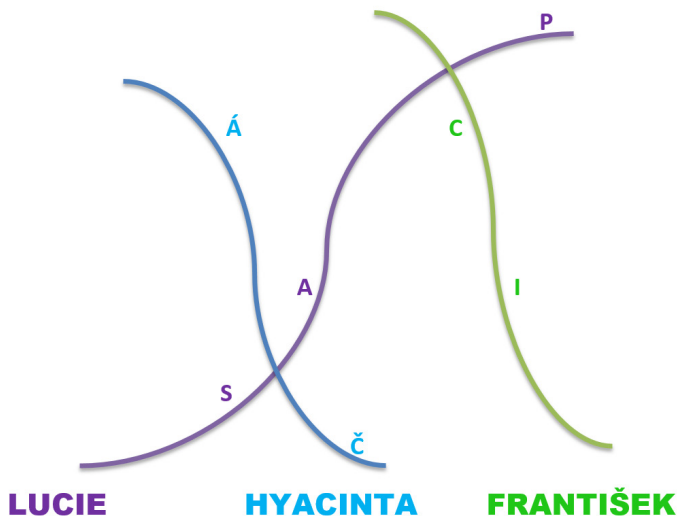
Panna Maria Fatimská

13. května 1917, tedy přesně před 102 lety, žily děti, které se jmenovaly Lucie, Hyacinta a František. Jednoho dne pásly ovečky na svahu, když v tom udeřilo něco jako blesk a děti se v domnění, že přišla bouřka, začaly vracet domů. Udeřil ale další blesk a v něm se objevila paní v bílých šatech a řekla: „Nebojte se! Neublížím vám.“ Takhle je Panna Maria navštívila každý měsíc 13. dne celkem šestkrát. Děti to řekly svým rodičům, ale oni jim to nevěřili. Když je poté věznili na faře, ale děti si pořád trvaly na svém, začali jim lidé věřit. Každý měsíc na to místo přicházelo víc a víc lidí, ale Pannu Marii viděli jenom Lucie, Hyacinta a František. Poslední setkání bylo 13. října. Tento den přišlo, ale lidé přesto přišli.

Děti se začaly modlit, přestalo pršet a stal se zázrak - všude začaly zářit barvy a vyšel i stříbrný měsíc. Panna Maria řekla, aby se na tomto místě postavila kaple. Dnes je Fatima v Portugalsku celosvětově známé poutní místo.

1. Zjisti, jakou práci vykonávali Lucie, Hyacinta a František (začni fialovou, modrou a poté zelenou). Děti byly.....

Liduška Hrnčířiková

Modlit se a jednat solidárně

Čtyři roky po vydání encykliky Laudato si, jsou sociální a environmentální problémy, k jejichž řešení encyklika vyzývá, čím dál tím palčivější. Vyvolávají po celém světě vlny solidarity, jichž se účastní lidé věřící i nevěřící.

Když v roce 2001 Jan Pavel II. jako první papež v dějinách použil výraz „ekologické obrácení“ a vyzýval katolické křesťany, aby jev zvyšování ekologické vnímavosti, který pozoroval ve světě, podporovali, bylo již na stavu světa zřetelně patrné, že v něm lidé ne hospodaří dobře. S postupujícím časem je čím dál patrnější také to, že způsob, jímž lidé zacházejí se světem, ohrožuje nejen svět, ale i lidstvo samotné. Zpráva Organizace spojených národů z října 2018 ukazuje, jak změna klimatu způsobená životním stylem lidí v bohatých částech světa již nyní připravuje miliardy lidí v nejchudších oblastech o domovy, zdroje obživy a vody. A varuje, že nedojde-li v bohatých oblastech světa během několika málo let k radikálním změnám, jako je úplné opuštění spalování fosilních paliv a velké omezení spotřeby masa z krmeného dobytka, začnou účinky změny klimatu, které zatím dopadají nejhůře na obyvatele chudých zemí, tvrdě pociťovat všichni lidé, i ti nejbohatší. Lidské sobectví, jehož projevem je neomezená, stále rostoucí spotřeba lidí v privilegovaných částech světa, se tak ukazuje jako hřích proti Bohu, proti lidem i proti sobě, neboť nejen uráží Stvořitele a těžce poškozuje bližní, ale nakonec se obrací i proti tomu, kdo se mu oddá.

Hluboký rozpor

Environmentální problémy, jimž lidstvo čelí, jako je oteplování planety a s ním související extrémní klimatické jevy, vymírání volně žijících živočišných druhů, ztráta biologické rozmanitosti a z ní vyplývající ohrožení potravinového bezpečí lidstva, se při bližším zkoumání ukazují jako projevy určité hodnotové orientace, jako důsledky způsobu, jímž jsme se jako společnost naučili vnímat sebe a svět. Zvykli jsme si oddělovat od sebe různé otázky, abychom je mohli jednotlivě lépe uchopit, přitom jsme ale ztratili ze zřetelě celek, předivo vztahů a souvislostí. V katolické církvi si dlouhodobě uvědomujeme naléhavost potřeby chránit lidský život od počatí, zatímco péče o svět, který je Božím darem, zjevením Boží krásy a prostředím, do něž se nově počatí lidé rodí, byla dlouho opomíjena. Skutečnost, že církev má odpovědnost ke stvořenému světu jako celku a má povinnost uplatňovat svou odpovědnost ve veřejném prostoru, připomněl papež Benedikt XVI. v odstavci 51 encykliky Caritas in veritate. Církev je podle něj povinna nejen chránit půdu, vodu a vzduch jako dary stvoření, které patří všem, ale především chránit lidstvo před sebezničením. Benedikt XVI. poukazuje na „hluboký rozpor“, který spočívá v tom, že se jeden soubor povinností prosazuje a jiný zanedbává, a předjímá tak koncept „integrální ekologie“, který se stal ústředním pojmem encykliky Laudato si, papeže Františka. Jí papež František volá k úplné proměně

myslí a srdcí, k obrácení od dílčích pohledů k ekologické vizi člověka, stvoření a Stvořitele.

Integrální ekologie

Integrální ekologie není novým učením. Spíše ji lze považovat za novou formulaci přirozeného zákona, který je základem velké části morálního učení církve. Vyjasňuje totiž, že katolická morálka má především co do činění se vztahy, počínaje vztahem ke Stvořiteli, a s vědomím totožnosti Božích dětí, kterou nám v Jeruzalému Kristu daruje. Vize, již papež František v encyklice *Laudato si'* předkládá, je vize správných vztahů ve stvořeném řádu. Vybízí k rozvíjení celostního pohledu na naše vztahy k Zemi, k sobě navzájem a ke Stvořiteli, protože takový pohled je příznivý k přírodnímu světu a spravedlivý k lidem, kteří jej obývají. Protože všechny věci jsou stvořeny dobrým a štědrým Bohem, mají všechny věci svou vlastní vnitřní hodnotu. Svět není surovina, která se nám hodí při sledování našich cílů, ale výraz Boží krásy a dobroty. Konceptem integrální ekologie propojuje papež František úsilí o ochranu přírodního světa s tradiční katolickou obranou nenarozeného života i s obecným zájmem církve o sociální spravedlnost a poukazuje na to, že i věci, u kterých na první pohled není zřejmá žádná souvislost, jsou ve skutečnosti součástí tajemného přediva Božího prozřetelného plánu.

Nechat se proměnit

O ekologické krizi se v západním světě mluví nejméně od osmdesátých let mi-

nulého století a na prahu nového tisíciletí konstatoval papež Jan Pavel II., že ve světě dochází k zvyšování ekologické vnímavosti. V encyklice *Laudato si'*, v roce 2015 však papež František poukázal na to, že „ekologická vnímavost snad vzrostla, tento nárůst však není provázen změnou škodlivých návyků spotřeby, které nejsou na ústupu, ale šíří se a rozvíjejí,“ (*Laudato si'*, 55) a zdůraznil, že „vědomí závažnosti kulturní a ekologické krize se musí přetavit do nových návyků“ (*Laudato si'*, 209). To představuje výzvu nejen pro ty druhé, kteří žijí své životy bez vědomého prožívání vztahu k Otci Stvořiteli, ale především pro každého, kdo si již nyní je vědom toho, že je přijat za Boží dítě. Integrální ekologie znamená, že jsme nešťastnější, když jsou naše životy sjednocené, ne rozdělené na vzájemně nepropojené segmenty, když dovolíme, aby pravdy, jimž věříme, utvářely všechny aspekty našich životů, ne jen některé z nich. Když jsme přijali odpuštění a byli jsme přijati za Boží syny a dcery, můžeme čerpat radost nejen z toho samého, ale především z bratrského a sesterského vztahu ke všem ostatním Božím tvorům, kteří spolu s námi tvoří podivuhodnou vztahovou síť stvořeného světa. Ve vztahu k Bohu Otci se můžeme učit nejen vděčnosti za dary udělené nám a našim nejbližším, ale také štědrosti ke všem ostatním tvorům, která z vděčnosti vyvěrá. A právě taková vděčná štědrost je potřeba k tomu, aby se jazýček vah přehoupl od sobectví a zkázy na druhou stranu – na stranu nového života v lásce, jak nám jej ukládá evangelium, neboť „rytmus spotřeby, plýtvání a alterace životní-

ho prostředí překročil možnosti planety takovým způsobem, že nynější neudržitelný životní styl může vyústit pouze do katastrof“ (Laudato si‘ 161).

Strach anebo naděje?

Skutečnost, že lidé svou činností těžce poškozují svět, v němž žijí, je známa již řadu desetiletí. V posledních letech je její palčivost stále naléhavěji vyjadřována celosvětovými vlnami nenásilných protestů a tvůrčích kampaní, které se různými způsoby snaží upozornovat na to, že pokud velmi rychle nedojde k hlubokým změnám, lidský život na této planetě, jak ho známe, se zhroutí. Již osm měsíců vede šestnáctiletá Greta Thunberg školní stávkou „za klima“. Začala sama před švédským parlamentem, kde každý pátek vyzývala vlády světa, aby přijaly odpovědnost za důsledky klimatické změny a začaly rychle jednat k jejich zmírnění. Postupně se k ní připojili mladí lidé v různých částech světa a celosvětové stávky 24. května 2019, který byl zároveň čtvrtým výročím vyhlášení encykliky *Laudato si‘*, se zúčastnily statisíce lidí v 1 600 městech. Svou účastí na „stávkách“ tito lidé naléhavě vyjadřují svou oprávněnou obavu z budoucnosti, v níž je čekají další prudké změny klimatu způsobené jednáním předchozích generací i jejich vlastními. Každý pátek se v různých městech světa shromažďují tisíce lidí, kteří vyzývají ostatní, aby se probudili a všimli si toho, co se stalo „naší sestře, matce Zemi, která ... protestuje proti zlu, které jí působíme nezodpovědným užíváním a zneužíváním dober, která do ní vložil Bůh“

(*Laudato si‘* 1,2). Ačkoliv je Greta Thunberg mnohými vnímána jako symbol naděje, sama říká, že od nás nechce naději – chce, abychom pocítili strach, který ona sama pocítuje každý den, abychom se probudili a začali jednat solidárně nejen s chudými lidmi, na které již nyní dopadají účinky klimatické změny, ale především se svými vlastními dětmi, jimž – jak Greta říká – dospělí svým jednáním kradou budoucnost před očima.

Přijmout odpovědnost

Ti, kdo stávky organizují, adresují své výzvy těm, kdo podle nich mohou ve světě něco změnit, tedy především národním a regionálním vládám, a v kontextu Evropské unie už dosáhli řady dílčích změn. Svým jednáním tak naplňují

výzvy papeže Františka, který v encyklice *Laudato si'* vydané o Slavnosti se-slání Ducha svatého v roce 2015 navázal na tradici sociálního učení církve. Avšak zatímco papežové před ním volali k odpovědnosti za svět vlády států a světovou politickou autoritu, papež František v encyklice *Laudato si'* volá k odpovědnosti za svět každého jednotlivého člověka, který se může a má stát součástí komunitních sítí a skrze ně ovlivňovat běh dějin. Tak se ti, kdo jsou sami o sobě bezmocní, spojují, aby společně dosáhli takové sociální proměny, aby „se na naši dobu vzpomínalo jako na čas procitnutí k nové úctě k životu, pevných odhodlání dosáhnout udržitelného způsobu života, uspišení zápasu o spravedlnost a mír a radostné oslavy života“ (Charta Země z roku 2000, citováno v encyklice *Laudato si'* 207). K naplnění tohoto úkolu by ovšem bylo potřeba, aby se radikálním způsobem proměnil celý současný socio-ekonomický systém, který je „nena-sytný, zaměřený na zisk, krátkozraký a založený na mylné představě neomezeného ekonomického růstu“ (papež František při promluvě k účastníkům setkání o těžebním průmyslu pořádaném Dikasteriem pro integrální lidský rozvoj, 3. května 2019). Setkání a rozhovory, které stávkové hnutí iniciovalo, mohou být činiteli takové proměny.

Volat k Hospodinu

Příští celosvětová stávková vlna je naplánována na poslední třetinu září 2019. Zatímco někteří lidé se stávek účastní přímo, obsazují mosty a nosí transparen-

ty na náměstích, mohou se jiní k jejich touze po spravedlivé budoucnosti připojit solidárním smýšlením, psychickou podporou či modlitbou, protože „talenty a zapojení všech jsou nezbytné k nápravě škod způsobených lidmi na Božím stvoření“ (Pastorační prohlášení Biskupské konference Jihoafrické republiky k environmentální krizi z roku 1999, citováno v encyklice *Laudato si'* 14). Projevem solidarity s trpícím stvořením, se současnými oběťmi klimatické změny i s dětmi, jejichž budoucnost je ohrožena táním ledovců, zaplavováním pobřežních oblastí a vysycháním vnitrozemí, může být tichá modlitba za klimatickou spravedlnost, setkání ve farnosti či v komunitním centru i společné zaslání dopisu místním či regionálním zastupitelům. Může jím být i vyhrazení soukromého času k četbě encykliky *Laudato si'*, která o ohrožení planety Země i lidského druhu, který ji obývá, mluví v kontextu křesťanské náboženské tradice. Ostatně v judeo-křesťanské tradici je možné celé světové stávkové hnutí chápat jako úpěnlivý výkřik, jako naléhavé volání k Hospodinu, Bohu zástupů, který se ujímá utlačovaných, sirotků a vdov. Velká část lidí, kteří se stávek účastní, pravděpodobně není zvyklá obracet se k Bohu a svěřovat problémy světa do péče Jemu. I v tom jim můžeme být nápomocni.

Světla Hanke Jarošová

Převzato z webu www.zitlaudatosi.cz
Článek vznikl pro *Katolický týdeník 2019/24, Perspektivy*, s. 7.

Očekávané události

Katolická charismatická konference

Brno – Výstaviště
středa 10. 7. až neděle 14. 7.
(podrobnosti na webu
www.konference.cho.cz)

Letní brigáda na farní zahradě

Rokytnice, sobota 20.7. v 8.00

Podle počasí a počtu lidí nás čeká prořezávání a likvidace suchých větví. Debata o budoucím využívání farní zahrady stále pokračuje. O jejich výsledcích vás budeme časem informovat.

4. zastavení poutní sezony

Hody Císařov – sv. Anna
neděle 21.7. v 10.45.

Adorace SJVS

Rokytnice, sobota 27. 7. v 9.00

5. zastavení poutní sezony

Hody Rokytnice – sv. Jakub Starší
neděle 28.7. v 10.30

Mariánské procesí

Hody Rokytnice, neděle 28.7. v 15.00

Nově pořízená socha Panny Marie Fatimské bude dnes v kostele požehnána a za modlitby růžence slavnostně přenesena na její trvalé místo uprostřed obce (Boží muka u pálenice). Ministranti, muzikanti i družičky nejen z Rokytnice jsou vítáni.

Letní tábor Eden

Bohuslavice u Konice
úterý 6.8. až pátek 16.8.

6. zastavení poutní sezony

Majetín – P. Maria v Olší
neděle 11.8. v 15.00

Lukostřelecké odpoledne

Brodek – základna Junáka
sobota 24.8. v 15.00

Arcidiecézní pouť rodin

Svatý Hostýn
sobota 31.8. v 10.15

7. zastavení poutní sezony

Dub nad Moravou – P. Maria andělská
sobota 31.8. v 19.00 (procesí z Věrovan v 18.00)

Světový den modliteb za péči o stvoření

neděle 1. 9.

Milí farníci, zdá se vám, že je moc horko? Bohužel, může být hůř... Prosim vás o pozorné přečtení článku paní Světlý Jarošové z iniciativy Žít Laudato si' na téma „ekologického obrácení“, který najdete uvnitř listu na straně 15. Vaše komentáře a nápady, jak bychom měli jako farnost reagovat, očekáváme do konce letních prázdnin. V neděli 1. září se poprvé připojíme ke světové církvi při slavení Dne modliteb za péči o stvoření.

Veni Sancte

Rokytnice, pátek 6.9. v 17.00
mše sv. pro školáky a studenty zaměřená k Duchu Svatému

Ozvěny války - poznávací zájezd

sobota 21. 9. Hrabyně, Darkovičky,
více info na jitnavratilova@seznam.cz